

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ UNA BATALLADA CADA SEMANA.

SE VEN A 2 QUARTOS PER TOT ARREU.

ADMINISTRACIÓ: RAMBLA DEL MITJ, 20.

ADMINISTRACIÓ: RAMBLA DEL MITJ, 20.

LOS BANYS DE PLATXA AQUEST ISTIU.

¡Estém hèn frescos!

LO NAS.

Totas las cosas del mon, animadas é inanimadas, se descomponen en parts, y cada una d' aquestas té devegadas tanta ó mes importancia que 'l tot.

Aixó que acabo de sentar es innegable y casi palpable á primera vista; tant innegable, com dos y dos fan quatre y tant palpable, com un d' aquells *inglesos* que may se volen convense de que las sèvas visitas son sempre inoportunas.

Aprofitant, donchs l' ocasió que aquests senyors me deixan libre, y seguint al péu de la lletra lo sabut adagi que diu: *Cuando el español canta, ó rabia ó no tiene blanca*, sens escoltar á algú que per lo baix dirá:—«Ja ha arribat tropa ó lo convoy ja es aquí.»—los hi parlaré un moment d' alguna cosa que no 'ns comprometí, sens allargarnos massa.

—¡Oidol (malo; lo senyor fiscal arrufa 'l nas.)

* *

Vejin lo que son las cosas. Sens pensar, la *frasse* 'ns ha pertat al assumpto.

Vull parlárloshi del *nas*. D' aquesta part del tot anomenat home, sempre que l' home hi siga tot, que sens esforços mica, vé á probar de cop y volta lo axioma ab que comensa aquest article.

Lo *nas* es una de las parts mes esenciales de la persona. Es un dels cinch sentits.

¿Sense *nas* qué fora 'l sér format á imatge de Déu? Seria lo mateix que una novela que hi faltessin sis ó set entregas del mitj, com una campana sense batall ó com unas botinas sense talons.

Lo *nas* constituheix lo principal adorno del home y de la dona també. Una cara sense *nas*, fora un disbarat de la naturalesa.

Un home borni anirà per tot y ningú 'l notarà; pero una persona sense aquesta part sobresalient á totas las altras (de la cara), será sempre objecte de estranyesa y de brometa.

Los ulls son necessaris, las orellas precisas, la boca indispensable... mes ¡lo *nas*! lo *nas* está per sobre de totas aquestas cosas; y per xó en aquest exámen l' hi dém la nota de sobresalient.

Avants que 'ls ulls nos donguin la forma, lo *nas* ja 'ns ha donat l' idea; es com en las bellas arts lo dibuix ó la pintura y la poesia ó la música. Las últimas concebeixen, las primeras realisan. Lo *nas* es lo poeta; los ulls, los actors.

Lo mateix que la poesia que té molts formas y un sol fi, es lo *nas*.

Y á mes de tot, té tanta influencia sobre las cosas de la vida! ¡es tant indispensable á las mes petites necessitats!

Un cuiner, que distret de la sèva obligació, passi un rato lluny del seu departament, fent brometa ab la criada, lo *nas* li destorba de repent la conquista empresa, avisantlo que lo estofat se li agafa, que 'l xavo de safrá 's crema, ó que alguna brasa de carbó li fuma la vianda.

Un sabi curt de vista, sense *nas*, no podria trasladar al paper la sèva ciencia, perque l' hi faltaria 'l puntal ahont apoyar las ulleras.

Un elegant no podria portar los lentes que tant alt proclaman la sèva fatuitat.

Y en fi, per acabar, respecte á la influencia del *nas* sobre l' individu, veurán que un home bebedor té 'l *nas* vermell y afilat, y transparent lo tísic y débil.

Tothom sab lo que 's diu del que té bon *nas*, y fins per Pasqua l' influjo del *nas* fá reunir á tot un poble fora de la ciutat perque las collas dels *watos* (nassos curts, petits ó aplastats) retornan de la romeria que emprenen tots los anys á San Mus.

A mes d' aixó ¿hi ha res mes bonich, mes hermós en la dona que un *nas* bèn fet, rosat, etc.?

—¡Quin nasset mes bufó té fulana! Me 'l menjaria á petons?

Es tot lo que 's pot dir del *nas*.

* *

Lo Sr. Fiscal arrufa 'l nas!

Comprenghin lo gran significat, la trascendencia d' aqueix fet. Segurament lo escrit que

jutja l' empleat, enclou un perill per l' ordre del Estat. Una cayguda de ministeri; una revolució; un insult á la primera persona del regne; un cocepte que pot portar un conficte universal; una paraula que ignoscentament se li ha escapat al periodista y que pot ser causa de incalculables desgracias; una noticia massa certa, etc. etc? Ja veuen, donchs, com ab una petita contracció de *nas*, s' esguerra en un moment lo porvenir de milions de sers; les una ganyota que á molts farà riure pero que en certas ocasions espanta!

¡Quí sab lo que pot venir darrera d' un arrufament de *nas*! La multa, lo deportament, fins la pena de mort!

En altres ocasions, sentirán á algú que parla, crida, esbalota y—¡A qué treu *nas* tot aixó? dirán vostés; demostrant que no ho entenen ó que aquell home s' exalta sense motiu.

No treguin lo *nas* á la finestra, es á dir, hi ha perill.

Y lo *nas* en tot pren part, per tot surt y per tot representa un paper important.

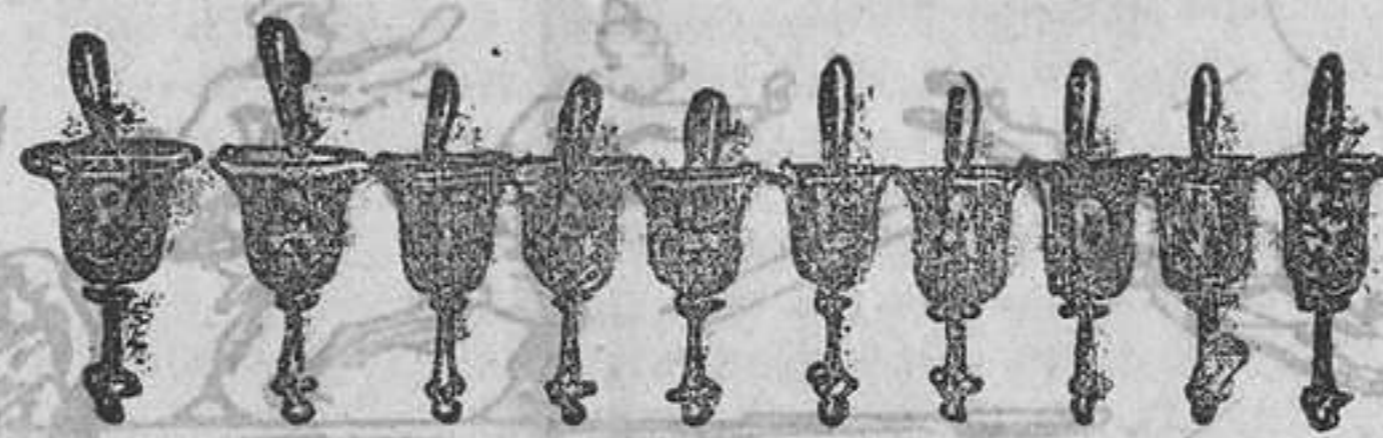
Si algú té 'l cap carregat, aspira pèl *nas* lo rapé y 's desahoga.

Lo constipat, pèl *nas* treu lo *nas*.

Un *nas* postis sobre 'l *nas* natural, fá que passém set ó vuit dias fent lo ximple pèl carers vestits de modos estranys.

Y en fi, com no vull que 'm digan que per tot fico 'l *nas*, deixant á part que jo puch ser cèlebre per medi del *nas* com Fernando VII y Napoleon III que 'l tenian molt gros, ó lo xato del Born, lo xato del Encantó lo xato del carer Vermell, que com denota 'l mot, lo tenian petit, faig punt á la qüestió que m' ha ocupat, demanant perdó als senyors lectors, que creyentse trobar altra sustancia en aqueix article, se quedín ab un *pam de nas*.

ANTON DELS ASÉS.

L' última hora dels periódichs locals nos anuncia que ha sigut prés lo poble de Cantavieja, fenthi dos mil presoners carlins.

Esperém que aquesta no será l' única victoria de las armas liberals, y que aquesta fuga de estomacar als enemichs de la civilisació, durará fins haverne lograt son extermini.

Vels'hi aqui dos telégramas publicats en lo Brusi de dimecres á la tarde que no 'ls entench:

Primer: «Sols quatre batallons carlistas han passat l' Ebro, etc. etc.»

Segon: «Dorregaray ab catorze batallons que componen casi bé totas las forsas carlistas d' Aragó y Valencia, ha crusat rápidamente lo ferro-carril de Huesca á Lleyda, entre las estacions de Tardienta y Selgua, etc., etc.»

Ars bè, senyor marquès de Casa Brusi, ¿son quatre ó catorze?

L' ordre d' embarch de bèns y de desterro contra 'ls carcas, está ja posada en vigor, y s' assegura que aquesta mateixa senmana eixirán de Madrid 2 mil ojalateros.

¡Ansia y garrotada de cego! que encare que quan nosaltres voliam alzar lo bras per ferho, 'ls d' are 'ns criticavan, lo qu' es bó, sempre es bó, fassiu qui 'u fassi.

En la memoria de la junta del ferro-carril de Almansa á Valencia y Tarragona s' anuncia que 'ls carlins, densá de la guerra, en aquella línea solzament, han incendiat 20 estacions, han destruhit 19 ponts, han destrossat 9 máquinas, 73 cotres, 64 wagons y 48 gabinets telegráficsh; y han arrancat 93 kilómetros de via, á mes de altras diversas destruccions de dipòsits de aygua, bombas, gruas, pals, aisladors y tensors del telégrafo.

¿No es vritat que son valents?...

Los presos carlins de Montjuich, procedents de Miravet, han manifestat que en cas de un *cange* desitjarian que no se 'ls incluis en ell.

¿No veuen? A carlins aixis jo 'ls admiro.

¿No han dit ells sempre que son partidaris de la restauració dels convents y dels frares?

Donchs «viva Carlos VII y sobre tot «¡viva la sopa-boba!»

La locomotora, desde l' últim dijous xiula quatre vegadas al dia á la levítica ciutat de Vich.

Celebrarém donchs que en vista de las *viu-tadas* de la civilisació representada per la rápida máquina del carril, desaparesequi de aquella terra tota aquella negror y ranció, que avuy la distingeixen de lo restant de Catalunya.

Una de las escenas de la entrada dels carlins á Molins de Rey, que 'ns ha referit la persona interessada, consisteix en haber entrat en una casa, ahont hi trobaren varias gabias de canaris.

¿Vostés no n' haurian fet cas? ¿veritat?

Donchs ells los agafavan de un á un, y de una caixalada 'ls hi llevaban lo cap, tornant á tancarlos dintre de la gabia.

Aixó que sembla una tontería, demostra que la rassa *felina* ó dels gats, conta desd' are ab exemplars de una nova especie.

Lo Terso ha publicaten Tolosa un códich penal seu exclusiu, que consta de 495 articles.

No hem tingut lo gust de véure'l y á fé que 'ns dol, may siga sino per saber quin cástich mereix lo ximple que está fent ab las sèvas calaveradas la ruina de un país.

¿No hi ha un article que puga aplicárseli? ¿No hi ha un home que l' hi apliqui?

Mal de caps dels que are gobernan:

Primera pregunta: ¿Farem primer los ajuntaments ó primer las Córts?

Grans crits: Las córts!... Los ajuntaments!... Los ajuntaments!... Las córts!...

Segona pregunta: ¿Establirém la llibertat de cultos, la tolerancia, ó la unitat católica?

Lo mateix barullo: Unitat!... Tolerancia!... Llibertat!... Unitat!... Tolerancia!...

Tercera pregunta: ¿Sufragi universal? ó ¿sufragi restringit?

Y segueixen los crits: Restringit!... Universal!... Universal!... Restringit!...

Lo país, qu' es un senyor molt campetxano, sortint per la finestra ab uns estrenya-caps:—Vaja, senyors: per mor de Déu, que no 'm deixan ni siquiera aclucar l' ull: per mí fassiu lo que 'ls donga la gana; pero al menos callin!

Lo senyor Mañé cansat ja de parlar ab en Cándido y ab en Bonifacio, dirigeix are sas cartas dominicals á D. Antoni Cánovas del Castillo.

En la primera nos declara que Déu no l' ha castigat ab un *temperament liberal*—lo qual es ociós dirho, perque tots ja sabém que té tant de liberal com nosaltres de jesuitas.

Condemna que la premsa de Madrid s' ocupi de insignificancias com los passos que vá donar ell en son últim viatge—lo cual sempre es mes distret que aquellas gacetillas que publica 'l Brusi de tant en tant que diuen:—*Ayer predicó en la Santa Basílica*, etc., etc.

Se queixa de que hi haja *fotografias*—lo qual per certas fesomias renyidas ab sí mateixas, es un desastre.

Assegura que la vanitat es la moneda falsa de la soberbia—lo qual fá que nosaltres assegurem que l' hipocressia es la moneda falsa de la modestia.

Nos fá saber que fá vinticinch anys que coneix al Sr. Cánovas—lo qual no se 'ns endona res.

Y finalment, després de un llarch solo de música celestial, l' hi anuncia que *aquí las corrents de la opinió no son favorables al govern*, ab lo qual estém conformes ¡ey! si no 's referen-

únicament per expressar lo disgust que reyna, a la clàssica cara d' enfadat, de aquell senyor que darrera 'l taulell de ca 'n Brusi, fá ja tants anys que reb los anuncis y las suscripcions. Esperém la segona carta per empassárnosla á crema-dent, puix la primera 'ns ha distret.

A Fransa ab motiu de las inundacions que tantas víctimas han produhit, s' ha cantat un selemne. Te-deum en los iglesias.

Alguns ho troban estrany, acostumats á no sentir cantar sino després de una victoria.

¡Ah, caps sense centaner! ¡Qué no coneixéu que qui ha fet lo menospodia haver fet lo mes? Y donchs?

PER SAN CRISTOFOL.

Lo Regomí avuy fá festa major, perque San Cristófol n' es lo seu patró.

Ja 's veuhen domasos per tots los balcon, aranyas no hi mancan, banderas tampoch.

Ja ab mata guarneixen lo carré 'ls xicots, y á la capelleta dú ciris tothom.

Ja fira en las taulas se véu; y «melons á rata y á tata» cridan mil veus ab calor.

Tot es broma y gresca... tot es pler y goig... mes ayl mentre uns riuhen jo trencó lo plor.

Mentre uns á la fira compran anells bons, jo 'm tanco á ma casa per no véure 'l sol.

Mentres los uns ballan quant aquest ja es post, jo allavoras surto, y á uns aparadors que están plens de ulleras m' aturo confós; las miro, las guaito, mes... de tants colors!..

N'hi han, que impossible me sembla que jo troba'hi las que busco puga en aqueix lloch.

«¡Oh situació trista!» esclama mon cor; no sé quinas pendre... n'hi há de tants colors!..

Quan un allí al veure'm me diu: «Pep Pelon, «prénguin de vermellas; «per quan surti 'l sol.

«Prénguin de las verdas «per quant vagi al bosch; «y ara que 's nit negra «de negre color.»

Jo no se que 'm fassi... me trobo confós... Si 'n arribo á pendre de cada color,

vindrà que la vista perderé del tot; y llavors, ay pobret! ningú 'm voldrá 'n lloch!...

Balléu, ja qu' us vaga, ninas y minyons, que á mi cego 'm deixan las cosas d' eix mon.

PEP PELON.

En un poble de la provincia de Leon, uns lladres han robat en la iglesia la corona de la Verge!

¡Tot justament la corona!
¡Reparan quin despreci envers los símbols de la...?..

Ay dispensim: are no pensavan ab que hi ha atributs fora de la discussió de la premsa.

Entre dugas beatas: es histórich.

—¿Com es Pepa que gastas tant boato y tants flochs y sarrells sabent que Dèu no 'n vol?

—Dona, perque soch rica: figurat que'l mèu marit en tres mesos, s' ha fet un capital de 20 mil duros.

—Caratsus! ¿Qu' es banquer?

—Ca.

—Algun parent l' hi haurá fet alguna deia-xa?..

—No.

—¿Comerciant?

—Fuig d' aquí.

—Una rifa?

—Qu'ets tonta.

—¿No será pas lladre? ¿eh?

—Ca: es cabecilla.

Un municipal desempleat no sabent de que fer manigas, se posa á servir á una cerveceria.

Al primer dia de serhi, s'hi presentan uns jóves que diuhen:

—Dónguins una bola.

—Dispensin exclama'l mosso posat de fresch: desde que só fora del municipi no 'n repar-teixo.

DE UN LLIBRE INEDIT.

DOLORA.

En un test dalt del terrat tenia una malva rosa; me 'l habia regalat una noya molt hermosa que 'm tenia 'l cor robat.

Recordant l'estimació de la mena, jo 'l regaba mati y tarde ab afició, y ab dolsa contemplació ab sos perfums m' extasiaba.

Mes un dia ab trist dolor vaig saber que fent despullas, la nina, del mèu amor, jugaba ab mon pobre cor com juga 'l vent ab las fullas.

Y airat, lo test recordant pujo á lo terrat y allí de rabia y zelos plorant, ¡pobre malva! ab un instant fou feta á trossos per mi.

Passá un dia y altre dia creyentne haver olvidat de la noya la falsia! altre cop pujo al terrat mes que veig ningú ho creuria.

La malva per mi arrencada altre cop la veig creixent treyentne nova brotada, com si 'l haguessin plantada per recordar mon torment.

Me miro 'l cor y mes viu trobo entremitj de la fel del mèu amor lo callu... y es que no arrencant l' arrel ¡ay 'l amor sempre reviu!..

J. M. CODOLosa.

Un pagés al veure las célebres escalas del desembarcadero, pregunta: —¿Com se 'n diu d' aixó?

—Lo moll, l' hi responen.

Lo pagés tracta de baixar las escalas, rellisca, pega contra un grahó, 's fá un trench al cap y s' aixeca exclamant:

—Macatzul... Y d' aixó 'n dihéu 'l moll... Si arriba á sé 'l fort, diguéu que m' hi quedo!..

Lo tabaco s' ha pujat ¡ja 'u saben?

En cambi, continúa sent mes dolent que antes.

Proposém als fumadors una huelga general. Aixís al menos fumariam..... al ministre d' Hisenda.

Un arcalde nombrat de real ordre, exclama dirigitse als seus administrats.

—Jo senyors, al aceptar aquest càrrech faig un sacrifici, un sacrifici molt gran, un sacrifici molt immens, un sacrifici, vaja, un sacrifici.

—Si senyor, si, exclama un descontent: ja l' enteném, lo sacrifici de la vila, ¿no es vritat?

Una mare y una filla, passant pèl Regomir: La filla:—Ay, ay! ¿Aixó es l' iglesia de San Cristófol?

La mare:—Si, noya.

Aquella:—Y perqué es tant petita, mamá?

Aquesta:—¿Que no sabs que á San Cristófol, l' hi diuhen Sant Cristófol nano?

A SAN PERE.

SONET.

No sé si 'u fá que 't veig sempre ab lo gall ó bè que vas vestit mitj de vermell, que 'm sembla que has de ser ¡votu á n'ell! fins mes republicà qu' en Pi y Margall: ¿No 't dona si es aixís pena y treball lo veure de la Iglesia 'l capgirell? Veure el teu sucesor com llueix la pell quan tu vas ser mes pobre que un boscall?... ¡Tot es hu, á n'el treball ageure 'l coll desafiant de las aiguas lo perill, y anar descals, mal abrigat y moll; ó maneja 'ls milions com grans de mill, y sè infalible com si aixó fós poch... vaja! n'hi ha per tirar las claus al foch!

PAU LIONSA.

Fa poch diumenjes que al Odeon, avants d' alsarse 'l teló, lo director d' orquesta fá senyal de que la música pari, á pesar de lo qual lo contrabaix continúa roncant.

Lo públich:

—Fuerá! Fuerá! Que no toqui 'l violon!..

En Calaf lo brigadier Catalan ha dat una solemne felpa á las partidas d' en Castells y de'n Baró.

Desd' are 'l mercat de Calaf será mercat de bolets y de castanyas!

Sabut es que 'ls carlins van amenassar ab trencar lo canal que rega 'l plá del Llobregat, si 'ls pobles que l' utilizan no 'ls hi pagavan la contribució.

«Donchs perque vejin si Dèu ajuda als que diuhen defensarlo, exclamava un pagés de aquella terra, l' endemá passat de la amenssa nos ha enviat una pluja, que ha fet per las tardanias, lo bè que no faria 'l canal en dos setmanas. Are donchs, si volen contribució, que vajan al cel.»

Lo cabecilla Villalain ha mort en un atach donat á las faccions del Centro per la columna de Montenegro.

Lo capellá de Flix devia dir al saberho:

—Vaya, alabat siga Dèu; unas absoltas més!

Un ruch de carlí 's queixava perque la set l' escanyava, y un seu company mitj ximplet l' hi deya: —¡Má noy qu'ets fava ¿No defensas Carlos... set?

V. P.

—¿Que l'hi sembla D. Silvestre la situació?

—Que no m' agrada.

—¿Y la republicana l' hi agradava?

—Tampoch.

—¿Y la sagastina?

—Menos.

—¿Y la carlista l' hi agradaria?

—Menos encare, home de Dèu.

—¿Y donchs quina li agrada mes?

—No n'hi agrada cap, contesta un tercer. ¿Que no sab que tè una filla que mira contra 'l govern?

Un senyor indisposat, arriba de nit á casa seva.

—Mira, arréglam un vomitiu Carmeta, diu á la seva dona.

—¡Ay en aquesta hora..... ¡pobre de mí... ¡cóm vols que m'ho fassa?...

—Donchs corra, vés á la butxaca de la levita y pórtam un puro d' estanch, que de segú m produhirá l mateix efecte, fentme treure hasta las tripas!..

CANTARELLAS.

Abaix de la tèva escala un lletrero hi vull posar, ab lletres grossas que digan: —Senyors per aquí's va á dalt.

P. B.

Tu ets la lluna qu'entre'ls núvols hermosa se véu lluhir, puig tinch reparat nineta que no mes surts á la nit

D. F. D.

Dius que no vols viure ab mí. Aixó ray: per mí es tot hù, si tu ab mí viure no vols, llavoras viuré jo ab tu.

V.

Dius que als capellans tu sempre no t'agradan ni te 'ls miras: aixó si qu' es bèn exacte puix fins tot parlant me 'ls tiras.

Lola, mentres festejabam vá punxarme alguna cosa, y al moment de dir «estimo» vá sortirme una butllofa.

D.

QUENTOS

Una dama jove molt freda, ensejaba un drama.

En una situació en que'l seu amant l'abandonava, y en que havia de plorar de dolor y sentiment, deya la seva part ab una fiema desesperadora.

—Escolti, vá dirli cremat lo director d'escena: si á vosté la deixés un seu amant, ¡que faria?

—Ay, ay, respongué la dama molt tranquila, me'n buscaria un altre.

Un home molt coix, á l'edat de 80 anys vá casarse ab una noya jove que l'hi dava grans disgustos, fins que cayent malalt vá morir als quatre mesos.

Un sargento andalús que tenian allotjat, va dir en tó de sentència:

—Quien mal anda, mal acaba.

EPICRAMAS

—L' Enrich diu qu'és batxiller en filosofia y lletres.

—Batxiller temps fá que n'és pero en filosofia s' erra.

P. B.

—No 'm saluda D. Pau Bou porque porto l trage vell.

—Tampoch lo saluda á n'ell lo sastre á qui deu lo nou.

B. C.

Un senyor molt romansero deya que sabia molt,

y un molt ruch vá preguntarli: —Diguim ¡quants gossos hi ha al mon?

C. DEL D.

Abont vá! preguntá un carlí á un tal Batista Mías

—A la fira de Rubí vaig á comprarhi un pollí.

—Donchs allí m' hi trobarás; tot tranqui digué l carlí.

G.

Un pintor de mala fama dos quadrots me vá ensenyar, l' un volia ser Vulcano y Neptuno l' altre drap.

Y al demanarme l parer l' hi vaig dir:—Amich só franch: l' un del foch crech qu' es bèn digae y l' altre ho es de la mar,

L. T. C.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Han enviat endavinallas ó xaradas dignas d' insertarse los ciudadans Oncle y nebot, Kpeolpeaflog, Estripa-quentos Aprent de Perico Matalassó, Perico Matalassó y Cómich d'Horta.

Las demés que s' han remés y'ls noms dels autors de las quals no quedan mencionats, no poden insertarse per flujax, fácils d' endavinar, mal combinadas, mal versificadas ó per altres defectes per l' estil.

Ciudadá J. G. insertaré l' epígrama.—Un pobre home. Y la seva poesia una miqueta llimada.—Llargandaixet. A mes de lo qu' hem insertat hi anirà un altre.—Un Pintaire. Ja ha vist tot lo que podiam posarhi.—Un Recentra etc. Encare l' hi insertaré mes cosas de lo que 'ns envia.—Colaborador del Vergel. Vosté si té constancia 'n sabrá: lo que 'ns envia no cumpelx: pero revela.—Cusi de l'Angelona. Alló del torn está suprimit: per xó ja pensém ab vosté.—Denteta. Inserta rém la pregunta: pero res mes.—Mort de fam. Y un parell de cantarelles de vostre: pero idem.—Dos Pilots. Igualment y la fuga.—Taravilla. Mit gracias: es inútil dir que ho publicaré ab molt gust:—Pep Botella. Publicaré l' geroglífich-problema.—Estudiant de Cervera. Y la pregunta de vosté.—Un gall inglés. Igual que la seva fuga.—X. de cal H. Dimonis. Dels onze geroglífichs n' hi ha sis que poden molt bèn anar.—Mauxaire. Publicaré l' poesia.—Ges de pallé. Idem, idem.—Gestus. Idem, idem.—Estripa quentos. No hi ha mes aprofitable que una pregunta.—Enrich Xarau. ¡Llastimá que la execució no corresponga á l' ideal.—Trinxant. Hi anirà l' primer quento —Dos fills de Catalunya. Aquesta setmana no mes que una fuga y una pregunta.—Bernat Pescaire. Insertaré las sevas cantarelles.—S. M. M. Lo mateix que l' quento de vosté. Pere Cistellé. Lo propi que'l salt del caball.—Frare llech. B' anirà l' anagrama y algun epígrama.—Ciudadans M. Y L., Ua pagés, Anti G., Lopez, Crispin y C., Dos federals de Reus, Manset, N. S. E. y V., Ribas, Pi, Nyela, Patxau Somsia Truytas, Pa-at-pelut, Admirador de la L., Pepa Villá, Cap-may, Panxa contenta, Fabregas, Cap de Timbal, Ribera y Manant, Sanequis, Francisca Daurada, Marqués de la Sagraera, Ferrer de Tall, Magarrinyas y Oncle y nebot. Lo que 'ns envian aqñesta semana no vá prou bé: veurém las altras.—Dos sibochs. Insertaré l' tortura.—Patera. Y l' geroglífich-problema eü.—Tenorio de Terrat. Ja haurá vist lo seu quento.—Cómich d'Horta. La salt del caball está bé.—Aprent de Perico Matalassó Apar de la xarada, res mes.—Prussia catalá. No hi ha aprofitables mes que alguns similis y un epígrama.—Dos flautins destrempats. Y la cantarella y la fuga de vostés.—Simon Las Equis. Gracias per lo que 'ns envia: treballi forsa.—Sabir. Hi anirà alló del mestre.—Desahogat. Hi anirà la gerana-grafia.—Kpeolpeaflog. L' altra carta va venir tart: en totas dugas hi ha cosas que mereixen nostre aplauso,

SOLUCIONES

que corresponen á lo insertat en lo últim número de la Campana.

- 1.ª SALT DEL CABALL: Un mico molt gros un dia un salt volgué endavinar, y posante á rumiar per veure com ho faria, comensá desesperat á donar salts molt menuts y en menos de cinch minuts ja l' havia endavinat.
2.ª GEROGLIFICH.—Qui té grans modos té petita fortuna.
3.ª ANAGRAMA.—Boca.—Cabo.—Coba.—Baco.—Cobá.—Baco.—Obac.
4.ª PREGUNTA ARITMETICA.—Mi ó bé ty.
5.ª FUGA DE VOCALS: A la Meca un mico mace la moca á una mica maca treya, segons lo diari. ¡Ves de quinas cosas parlan!
6.ª FUGA DE CONSONANTS: Si vols estar bèn servit feste tu mateix lo lliit.
7.ª PREGUNTA HISTORICA.—Burro mestre de Nerón.
8.ª QÜENTO-PROCEPCIÓ.—Un' altra ensopogada.
9.ª TORTURA CEREBRAL.—Llob-regat.
10.ª XARADA 1.ª.—Es-cu-pi-do-ra.
11.ª XARADA 1.ª.—Ma-la-de-ro.
12.ª ENDAVINALLA.—Barba.
Han endavinat totas las solucions Xilef M. M.: menos las 7, 8 y 9, Pere Cistellé, menos las 1, 2, 4 y 8, Oncle y nebot; menos las 6, 7, 8, 10 y 11, Diccioniari Petit: menos las 2, 4, 8, 10 y 11, Frare llech: las 2, 3, 4, 5, 7 y 12, Dos sibochs:

las 3, 5, 6 y 8, Fos flautins destrempats: las 3, 9 y 12, Patera y Desahogat: las 3, 8 y 10, Tenorio de Terrat: las 1, 3 y 6, Mort de dins: las 4 y 10, Prussia catalá: las 8 y 9, Ferrer de Tall: las 7 y 12, Magarrinyas: las 3 y 8, Tronat de la Bocardilla: y finalment la 4 no mes, Dos esgarrapa-truytas, Sabir y Simon las Equis: y no mes que la 3, Un pintaire.

ANAGRAMA!

Un Joseph la dos tirá un tres al rech, y ab la mitja quart, porque aixó va fer vaig pegarli un cop en lo quint esquert. Cinch tots: quatre lletras veyám si 'u penetras.

DOS FLAUTINS DESTREMPATS.

GEROGLIFICH-ARITMÉTICH.

Quin resultat dona la següent operació: Si si + si si + si si X si si + si si + si si. LLARGANBAIXET.

PREGUNTAS GASTRONÓMICAS.

- 1.ª ¿Sobre quant pot menjar un colom al dia?
2.ª ¿Quina cosa es la que fá agafar mes gana?
DOS FILLS DE CATALUNYA.

TORTURA CEREBRAL.

¿Cóm s' ho arreglaria un per colócar en tres quadras 20 caballs, no podent venir á parells en cap d' ellas? RALIP.

FUGA DE VOCALS.

C.s. l c.s d. n. c.s.c. c.s. d. n m. c.s. p.r s. m c.s. ltr. c.s. j. cr.ch q. h.r. d. c.s. UN NOVICI.

FUGA DE CONSONANTS.

.o. .o.... .o. .o.o. y .o.. e .o. .o. y .o.. .o.o.. UN NOVICI.

XARADA

I. En l' alfabet trobarás ma primera. En lo mateix hi veurás ma tercera. En las praderas se cria ma segona. Y es lo ser tot, avuy dia cosa bona. UN GANXET.

II. Passant un bosch molt espés, á hu-tercer de un arbre gros s' estava ab molt de repos ma estimada quatre-tres. Com era en puesto tant tot dos vaig dir:—¿Que no tens por? Y vá trencarme una flor dántmela, sens dir un mot. RALIP.

ENDAVINALLA.

Só seca á mes no poder, tinch forats com un garbell, só rodona l mateix qu'ell sols que mes petita só. Y si vols veure'm un dia sense moure saragata, visita alguna fragata y allí trobaras qui só. PERE BOTERO.

GEROGLIFICH.

Q III : X | DS s x a. Lo X. DE CÁL ENTERRA DIMONIS. (Las solucions en lo próxim número.)

GRAN SALON DEL TEATRO DEL CIRCO. GRAN MUSEO HARTKOPFF.

Exposicion artistica y científica, única en su clase. Horas de verla, de 10 de la mañana á 10 de la noche.—Entrada 4 reales.

IMP: V. Y F. GASPAR, A TAULRO, 14. Lopez editor.—Rambla del Mitj 20.